

Puhe yliopiston lukuvuoden avajaisiin 2.9.2026 – Tampereen ylioppilaskunnan hallituksen puheenjohtaja Tami Nordström

Hyvä rehtori, professorit, sekä muu yliopistoväki

Muistan hyvin, kun päivä ennen omaa orientaatioviikkoani kävelin ensimmäistä kertaa Hervannan etunurksille ja minua oli ottamassa vastaan Ympäristöteekkarikillan tuutorit ja muut opiskelijat, niin omat uudet kurssikaverini kuin vanhemmatkin opiskelijat. Killan aktiivit olivat järjestäneet meille fukseille toiminnantäyteen orientaatioviikon mihin mahtui kaikenmoista hauskaa ja opettavaista. Meille kerrottiin haalariprojektista, jossa me fuksit hankimme yhteisellä projektilla mainoksia myyden itsellemme opiskelijahaalarit. Orientaatioviikon perjantaina kurssikaverini valitsivat minut vetämään tätä haalariprojektia tiimin puheenjohtajana.

Tuon jälkeen vuosien vierieessä olen yliopistoyhteisössä oppinut kaikenmoista. Energiatekniikasta olen oppinut paljon luentosaleissa, mutta melkein yhtä paljon, ellen enemmän jutellessani kiltakavereideni, killan alumnien ja opettajieni kanssa. Tän lisäksi olen päässyt yhteisössä oppimaan kaikenlaista, mikä ei liity energiatekniikkaan millään tavalla, mutta on sitäkin arvokkaampaa.

Näin lukuvuoden alussa saamme jälleen kerran nauttia siitä, kuinka kampusten käytävät täyttyvät uusista opiskelijoista. He ovat juuri aloittaneet uuden taipaleen elämässään, joka on toivottavasti heille monella tapaa hyvin antoisa.

Opiskeluaika on nimittäin paljon enemmänkin kuin vain kurssien suorittamista ja tutkintotodistuksen tavoittelua. Opiskeluaika on meille opiskelijoilla tilaisuus kasvaa. Kasvua tapahtuu toki luentosaleissa, mutta erityisesti myös niiden ulkopuolella.

Kasvua tapahtuu merkityksellisissä keskusteluissa opettajien ja professoreiden kanssa, jossa oppija pääsee parhaassa tapauksessa haastamaan opettajaa.

Kasvua tapahtuu vertaisten kanssa ajatuksia, pallotellessa ja omien kokemusten peilaamisessa.

Kasvua tapahtuu demokraattiseen päätöksentekoon osallistuessa, niin ainejärjestöjen vastuutehtävissä kuin yliopiston päätöksentekoon osallistuessa.

Kasvua tapahtuu vaikuttamalla siihen, mitä omassa yhteisössä ja ympäröivässä yhteiskunnassa tapahtuu.

Ja kasvua tapahtuu ikimuistoisista kokemuksista, kun noustaán Tammerkosken vesistä ystävien ympäröivänä tuoreina teekkareina tai asettamalla ylioppilaslakki jälleen päähän pitkän tauon jälkeen tuhansien ihmisten ympäröimänä.

Parhaassa tapauksessa opiskeluaikana ihminen saa kokea kaikkia näitä asioita. Haluankin siis kannustaa teitä kaikkia ottamaan uudet opiskelijat yhteisöön avosylin vastaan, haastamaan heitä ja antamaan heille paikkoja osallistua ja kasvaa. Jokainen uusi opiskelija tuo mukanaan uusia ideoita ja näkökulmia, jotka rikastavat koko yliopistoyhteisöä.

Nimittäin juuri se avoin ja kriittinen yhteisö tekee yliopistosta sen instituution, jonka on yhteiskunnassa jo vuosisatoja luotettu olevan soihtu, joka vie yhteiskuntaa eteenpäin.

Ja hyvät ystävät mä olen huolissani, koska tällä hetkellä tätä insituutiota pyritään horjuttamaan.

Jos katsotaan lätäkön toiselle puolelle akateemisen sivistyksen ja tieteen vapauden kritiikki on myllännyt jo jonkin aikaa yhteiskunnallisessa keskustelussa.

Ja on tämä taantumus meidänkin rannoillemme rantautunut jo jonkin aikaa sitten.

Opiskelijoita ajetaan jatkuvasti taloudellisesti enemmän ahtaalle, jolloin mahdollisuudet osallistua yhteisöön heikkenevät.

Tieteen ja tutkimuksen vapautta rajoitetaan, ja demokraattista päätöksentekoa haastetaan ja horjutetaan.

Jotta me, yliopistoyhteisönä, voidaan osoittaa ympäröivälle yhteiskunnalle, että koulutus, demokratia, sivistys ja vapaa tiede on oikea suunta eteenpäin, meidän tulee olla horjumattomia ja saada oma pakkamme kasaan.

Meidän tulee osoittaa, että yliopistoyhteisö on esimerkki, jossa demokraattisesti ja kriittisesti luodaan yhteiskuntaa eteenpäin vievää tutkimusta ja kasvatetaan ei pelkästään paperilappuja omaavia maistereita, vaan sivistyneitä ja kriittisiä asiantuntijoita.

Vaikka näitä meidän yhteisiä arvojamme haastetaankin, meillä on edelleen kaikki edellytykset olla demokratian soihtu ympäröivälle yhteiskunnalle.

Se vaati meiltä kuitenkin luottamusta toisiimme. Se vaatii läpinäkyvyyttä ja osallistumista yhteiseen päätöksentekoon. Se vaatii tuen antamista ja vastaanottamista, sekä kriittistä keskustelua.

Ennen kaikkea se vaatii meiltä yhteistyötä ja sitä, että me pystymme osoittamaan, että demokraattisesti toimiva yliopistoyhteisö seisoo yhdessä arvojensa takana.

Lähdetään siis tulevaan lukuvuoteen avoimin ja vastaanottavaisin mielin yhteistyötä kehittäen.

Siten, me voimme osoittaa että demokraattinen ja vapaa yhteiskuntamme on säilyttämisen arvoinen. Ken tietää, se työ minkä me nyt teemme voi viedä vielä pitkälle.

Kiitos